

“ВІКОВА АНАТОМІЯ ТА ФІЗІОЛОГІЯ”

Лекція № 4

Тема лекції:

**АНАТОМО-ФІЗІОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДІТЕЙ
МОЛОДШОГО ТА СЕРЕДНЬОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ**

План лекції:

1. Вступ.
2. Загальні закономірності росту та розвитку дітей і підлітків.
3. Фізіологічна характеристика процесів статевого дозрівання.
4. Вища нервова діяльність дітей та підлітків.
5. Морфо-функціональні особливості опорно-рухового апарату дітей та підлітків.
6. Рухові якості дітей та підлітків (швидкість, спритність, гнучкість, сила, витривалість).
7. Висновок.

Тривалість лекції – 2 академічні години

Навчальні та виховні завдання: ознайомити студентів із загальними закономірностями росту та розвитку дітей і підлітків, проінформувати про стадії статевого дозрівання та зміни морфологічних та функціональних показників організму під час цього процесу, охарактеризувати особливості вищої нервової діяльності, рухового апарату та розвитку рухових якостей дітей і підлітків.

Матеріальне забезпечення: мультимедійні презентації.

Склав: доц. Вовканич Л.С.

Затверджена на засіданні

кафедри анатомії та фізіології

“ 15 ”   серпня   2024

протокол №   1

1. Вступ.

Дана лекція охоплює матеріал, присвячений розгляду фізіологічних особливостей організму дітей молодшого та середнього шкільного віку, тобто віковий період з 6 до 15-16 років. Згідно із наведеною на першій лекції схемою вікової періодизації ці вікові періоди тривають:

Молодший шкільний	7-12 років (хлопчики)
	7-11 років (дівчатка)
Середній шкільний	13-16 років (хлопчики)
	12-15 років (дівчатка)

Слід зазначити, що цей період також може бути названим періодом другого дитинства та підлітковим.

Друге дитинство	8-12 років (хлопчики)
	8-11 років (дівчатка)
Підлітковий вік	13-16 років (хлопчики)
	12-15 років (дівчатка)

Саме в цей період відбуваються важливі функціональні зміни в організмі дітей та підлітків, що наближають їх до дорослого організму.

2. Загальні закономірності росту та розвитку дітей і підлітків.

Перш за все слід зазначити, що саме на цей час припадає *другий* (з 5 до 7 років) та *третій* (з 11-12 до 15-16 років) періоди витягування, коли відбувається інтенсивне наростання довжини тіла та прискорений фізичний розвиток дітей. Третій період витягування за часом співпадає із періодом статевого дозрівання. Саме починаючи із 10 р. процеси росту і розвитку дітей набувають суттєвих статевих відмінностей. Починаючи з 10-и років розвиток дівчаток проходить більш інтенсивно, їх ріст перевищує ріст хлопчиків. У 14-15 років хлопчики наздоганяють у своєму рості дівчаток, проте продовжують відставати у фізичному розвитку в цілому.

На цей віковий проміжок припадають також два критичні періоди постнатального розвитку дітей та підлітків. *Перший критичний період* співпадає з початком навчання в школі і припадає на вік 6-8 років. У цей час

мінняється стиль життя дитини, зменшується рухова активність, з'являються нові обов'язки, збільшується спілкування з новими друзями тощо. Усі ці фактори ведуть до підвищеного навантаження на усі функціональні системи організму, що може призвести до їх перевантаження та виникнення захворювань. *Другий критичний період* пов'язаний із процесами статевого дозрівання підлітків і припадає на вік 11-15 років. У цей час спостерігається зміна гормонального балансу організму, дозрівання і перебудова роботи ендокринної системи організму. Нервова система підлітків перебуває у стані підвищеного збудження і може зазнати травм у випадку надмірних зовнішніх навантажень. У критичні періоди відбувається також зменшення адаптаційних можливостей організму дітей та підлітків.

У підлітковому періоді відбуваються процеси *статевого дозрівання*, що супроводжуються цілим рядом змін у функціонуванні організму.

3. Фізіологічна характеристика процесів статевого дозрівання.

Процеси статевого дозрівання, що спостерігаються у цьому віковому періоді, відображають прискорений статевий розвиток організму та досягнення ним статевої зрілості. Термін настання статевої зрілості та темпи проходження статевого дозрівання різноманітні, вони залежать від цілого ряду факторів, серед яких можна назвати *стан здоров'я, повноцінність харчування, кліматичні, побутові, соціально-економічні умови, фактори спадкової природи*. Слід зазначити, що неодноразовість проходження процесу статевого дозрівання зумовлює наявність в одній і тій же віковій групі дітей, що перебувають на різних стадіях цього процесу. У різні вікові періоди цей розподіл змінюється, проте існують такі вікові проміжки, коли імовірно є наявність дітей, що представляють усі стадії процесу. Так, зокрема, за даними Безруких із співавт., серед 13-літніх хлопчиків 33% перебувають на 1-й стадії, 35% - на другій, 26% - на третій, 6% - на четвертій. Подібний розподіл наявний і у групі дівчат 12 р. – 10% - перша стадія, 42% - друга, 28% - третя, 20% - четверта.

У період статевого дозрівання спостерігаються зміни у функціонуванні ендокринних залоз, у першу чергу – гіпоталамо-гіпофізарної системи. Слід зазначити, що гормональна регуляція статевого дозрівання розпочинається ще до моменту народження. Для розвитку чоловічих гонад необхідна стимуляція з боку сім'яників. Ця активація також зумовлює розвиток гіпоталамусу за “чоловічим” (постійно діючим) типом. е зумовлює певний ризик для формування статевої сфери у випадку вживання матір'ю стероїдних гормонів чи їх аналогів. Після народження процеси статевого розвитку загальмовуються аж до початку пубертатних перебудов у організмі. Гормони гіпофізу стимулюють процеси росту та розвитку, підвищують активність щитовидної залози, наднирників, активізують діяльність статевих залоз. Посилена секреція статевих гормонів призводить до розвитку первинних і вторинних статевих ознак. Ступінь статевого дозрівання можна визначити за сукупністю вторинних статевих ознак, зокрема по розвитку волосяного покриву на лобку та у пахвинній області (у юнаків – також на обличчі), у дівчаток – по розвитку грудних залоз і часу появи менструацій.

У процесі статевого дозрівання виділяють ряд стадій, виділених англійським антропологом Дж. Таннером, кожна з яких характеризується певними особливостями функціонування залоз внутрішньої секреції та організму в цілому. Стадії визначаються сукупністю первинних і вторинних статевих ознак. Виділяють 5 основних стадій статевого дозрівання:

- I (препубертатна, хл. – до 12 р., д. – до 10 р.) – передуює статевому дозріванню. Спостерігається незначне зростання секреції гормонів гіпофізом та гонадами. Проте розвиток статевих залоз не відбувається, оскільки воно інгібується гонадотропін-інгібуючим фактором гіпофізу, який виробляється під впливом гіпоталамуса і епіфіза. На цій стадії основну роль у гормональній регуляції відіграють гормони щитоподібної залози і гормон росту. Саме він забезпечує дещо швидші ростові процеси у дівчаток віком понад 3 роки. Вторинних статевих ознак немає;
- II (початок пубертату, хл. – 12-14 р., д. – 10-12 р.) – проходить невелике зростання розмірів статевих залоз, розповсюдження волосяного покриву.

У дівчат спострігається невелике набухання молочних залоз, у хлопчиків – яєчок. На цій стадії відбувається активація функціонування гіпофізу, збільшується його гонадотропна (фолітропін, лютропін) і соматотропна (гормон росту) функції. Під впливом гормонів гіпофізу стимулюється активність статевих залоз. Відбувається посилення загальної та специфічної дії статевих гормонів та соматотропіну на організм. Загальна дія полягає у впливі гормонів на обмін речовин і процеси розвитку загалом. Зокрема під впливом соматотропіну та статевих гормонів відбувається прискорення ростових процесів, інтенсифікація розвитку кісткової та м'язової системи, внутрішніх органів тощо. Специфічна дія цих гормонів спрямована на розвиток статевих органів і вторинних статевих ознак - анатомічних особливостей будови тіла, особливостей волосяного покриву, особливостей голосу, поведінки, психіки. Слід зазначити, що на цій стадії секреція соматотропного гормону більш виражена у дівчат, що визначає у них більш ранній початок процесів прискореного росту тіла;

- III, третя стадія (хл. – 14-15 р., д. – 12-14 р.) – відбувається подальше збільшення розмірів статевих залоз, ріст статевих органів, поширення волосяного покриву. Відбувається значна активація вироблення статевими залозами відповідних гормонів. У крові зростає вміст гонадотропних гормонів. На цій стадії відбувається прискорення росту хлопчиків;
- IV, четверта стадія (IV і V стадії тривають у хл. – 15-17 р., д. – 14-16 р.) – характеризується найбільш інтенсивним синтезом андрогенів та естрогенів (естріол, естрадіол, прогестерон). У хлопчиків відбувається зміна тембру голосу, з'являється волосся на обличчі, закінчується формування волосяного покриву на лобку та під пахвами. Зберігається високий рівень соматотропіну, що обумовлює високу швидкість ростових процесів. У дівчат інтенсивно розвиваються молочні залози, завершується формування волосяного покриву дорослого типу. Проте у дівчат

відбувається зменшення рівня соматотропіну і, як наслідок, сповільнення ростових процесів. Спостерігаються перші менструації;

- V, п'ята стадія – завершення розвитку статевих органів та вторинних статевих ознак. У юнаків на цій стадії повного розвитку досягає сперматогенез, формується специфічна форма хрящів гортані, волосяний покрив обличчя. У дівчат на цій стадії відбувається стабілізація менструального циклу. Яєчники уже продукують зрілі яйцеклітини.

У період статевого дозрівання, особливо на 2-3 стадії, під час різких перебудов функціонування гіпоталамо-гіпофізарної системи, відбуваються різкі зміни цілого ряду фізіологічних функцій. При цьому розвиток внутрішніх органів – серця, легень, шлунково-кишкового тракту, може затримуватись по відношенню до росту скелету та м'язової системи. Це призводить до порушення серцево-судинної діяльності, гіпо- та гіпертонії, спазмів судин мозку, швидкої втомлюваності. Перебудова функцій ЦНС супроводжується змінами в емоційній сфері, різкими перепадами настрою. Це вимагає особливої уваги під час роботи з такими дітьми.

4. Вища нервова діяльність дітей та підлітків.

Вища нервова діяльність (ВНД) – це сукупність нейрофізіологічних механізмів сприйняття оточуючого середовища (впізнання сигналів та їх аналіз, запам'ятовування, порівняння з попередньо набутим досвідом) та механізмів реалізації поведінки. В основі ВНД лежить взаємодія безумовних та умовних рефлексів, до яких у людини додається друга сигнальна система (слова, математичні символи, образи). Процеси ВНД визначають особливості рефлексорної реакції, пам'яті емоційної та поведінкової сфери на різних етапах розвитку дитини.

В основі змін ВНД у молодшому і середньому шкільному віці лежать як морфологічні зміни у вищих відділах ЦНС, так і значні гормональні впливи, що спостерігаються у період статевого дозрівання. У молодшому шкільному віці поряд із процесами *диференціації і спеціалізації нервових клітин* наростає об'єм *горизонтально розміщених волокон і щільність капілярної сітки,*

ускладнюється структура відростків вставних і пірамідних нейронів, утворюються широкі горизонтальні угруповання, що об'єднують вертикальні колонки. Це сприяє розвитку міжнейронної взаємодії у різних ділянках кори. Ці процеси ведуть до того, що у середньому шкільному віці уже чітко виражені спеціалізовані форми пірамідних нейронів, вставних нейронів, об'єм волокон перевищує об'єм клітинних елементів. Такі зміни полегшують інтегративні процеси у ЦНС. До 7-8 років відсутня характерна для дорослих спеціалізація півкуль. Це особливо характерно для вирішення мовних завдань, у вирішенні яких в 7-8 р. задіяні обидві півкулі. Лише з 9-10 років спостерігається виражена лівостороння спеціалізація.

Молодший шкільний вік – з 6 до 12 років – багатьма авторами оцінюється як період спокійного розвитку ВНД. У цей час сила процесів гальмування, збудження, їх рухливість та зрівноваженість забезпечує можливість широкого навчання дитини. Незначне погіршення процесів ВНД спостерігається лише у першому класі і зв'язку з процесами адаптації до навчання. У цей період розвиток другої сигнальної системи призводить до того, що умовно-рефлекторна діяльність набуває рис, характерних для дорослої людини. Так, при формуванні вегетативних та сомто-рухових умовних рефлексів у дітей у ряді випадків спостерігається реакція на умовний подразник, а безумовний не викликає реакції. Словесна інструкція значно прискорює утворення умовних рефлексів і у ряді випадків навіть не вимагає безумовного підкріплення. Вдосконалення вищих відділів ЦНС у молодшому шкільному віці розширює можливості формування пізнавальних потреб і сприяє регуляції емоцій.

Проте у цьому віці ще недостатньо розвинені механізми, що забезпечують активну увагу та зосередженість. Ще однією особливістю є швидке настання втоми, яке часом супроводжується невротичними порушеннями, що виникають внаслідок надмірного навчального навантаження. У цьому віковому періоді розвиток головного мозку наближається до рівня дорослих. Змінюється характер орієнтаційних реакцій. При ознайомленні з новим предметом використовується попередньо набутий досвід. Процеси аналізу і синтезу у цьому віці здійснюються з залученням активної рухової

діяльності – діти намагаються спочатку розібрати, а потім – скласти машини, ляльки, і ін. іграшки. У загальному слід зазначити, що навчання у школі прискорює розвиток психічних функцій. Протягом молодшого шкільного віку інтенсивно формуються механізми довільної уваги. На момент закінчення цього періоду дитина набуває здатності здійснювати планування найближчих дій, і виконувати задачі за інструкціями дорослого, навіть якщо вони не співпадають з бажаннями дитини. Молодший шкільний вік можна розглядати як сенситивний з точки зору формування довільної поведінки.

Підлітковий вік (з 11-12 до 15-17 років) супроводжується значними ендокринними перетвореннями в організмі, формуванням первинних та вторинних статевих ознак. Це відбивається на процесах вищої нервової діяльності. Порушується рівновага нервових процесів, більшої сили набуває збудження, сповільнюється приріст рухливості нервових процесів, значно погіршується диференціювання умовних подразників. Погіршується діяльність кори півкуль головного мозку, разом з нею погіршуються процеси другої сигнальної системи. Посилення впливу підкіркових центрів супроводжується порушеннями з боку вегетативної сфери (гормональні порушення, судинні порушення, болі у серці, голові і т.д.). Підтвердженням переважаючого впливу підкіркових структур є підвищена емоційність підлітків. У цей період спостерігається більша втомлюваність підлітків під час розумової та фізичної роботи, підвищена дратівливість, порушення сну. Ці функціональні зміни призводять до психічної нерівноваженості підлітків, неадекватності їх реакції на незначні впливи. Ці факти слід враховувати при організації занять із підлітками.

В умовнорефлекторній сфері у підлітковому віці виявляється погіршення диференціювання сигналів, широка іррадіація збудження. У руховій діяльності це проявляється у наявності супутніх “зайвих” рухів тулуба та кінцівок. Зростання латентного періоду умовнорефлекторних реакцій, дещо сповільнюється мова, сповільнюється формування нових зв’язків на словесні сигнали. У деяких підлітків виникають складнощі у побудові складних фраз, логічних висновків.

Особливо критичним є віковий період 13-15 р. у дівчат та 15-17 р. у хлопчиків. У цьому віці можливі різкі зміни настрою, проявляється критичне ставлення до дорослих. Тому в цей час необхідно особливо уважно ставитись до підлітків, слід створювати спокійну обстановку, слідкувати за адекватністю застосовуваних навантажень. Роль другої сигнальної системи знову зростає у віці 15-18 років, у цьому віці завершується розвиток ВНД, вона досягає значного рівня функціональної досконалості.

Зоровий аналізатор. У шкільному періоді система зорового сприйняття продовжує вдосконалюватись за рахунок передньоасоціативних областей. Ці області, що відповідають за оцінку значимості інформації, забезпечення довільного вибіркового сприйняття інформації, прийняття рішень. Внаслідок цього покращується вибірковість реагування у зв'язку із значимістю стимулів. У цей період продовжується розвиток периферійних та центральних ланок зорового аналізатора. Так, у 10-12 років остаточно формується забарвлення райдужної оболонки ока. Вдосконалюється здатність ока до акомодатції. Значно зростає відсоток дітей з короткозорістю – з 2,5% у 3 роки до 11% у 14-16 років. Гострота зору на цей час аналогічна до гостроти зору дорослої людини. У цей період інтенсивно удосконалюється стереоскопічність бачення, що досягає свого оптимального рівня у 17 років. У той же час окомір дівчаток і хлопчиків віком 7-8 років у 7 разів гірший, ніж у дорослих. У наступні роки він значно покращується. Слід зазначити, що поле зору, та загальна пропускна здатність зорового аналізатора з 12-13 років у дівчаток вища, ніж у хлопчиків.

Слуховий аналізатор. Кінцеве морфофункціональне формування органів слуху закінчується у 12 років. На той момент гострота слуху значно зростає і досягає максимуму у 14-19 років. Починаючи з цього віку гострота слуху погіршується.

Руховий аналізатор. На початку молодшого шкільного віку (7 р.) об'єм підкоркового відділу рухового аналізатора фактично досягає об'єму дорослого, а корковий відділ наближається до будови, характерної для дорослого організму. Значної зрілості досягає і рецепторний апарат рухової системи, що забезпечує більш точну регуляцію активності м'язів. Проте кінцеве формування

пропріорецепторів суглобів та зв'язок та м'язів завершується лише у підлітковому віці (12-15 р.). Дещо пізніше, у 9-10 р. вдосконалюється центральна регуляція рухів, відбувається дозрівання лобних зон кори. На цьому етапі спостерігається скорочення паузи між окремими руховими актами, рухи стають чіткими, стабільними, менш напруженими, дитина здатна довільно регулювати основні параметри рухів, змінювати темп, швидкість, якість серії рухів. У період статевого дозрівання, з 11-12 до 14-15 р., послаблення ролі лобних ділянок кори у центральній регуляції рухів призводить до порушення синхронності рухів у суглобах, підвищення напруження м'язів, погіршення просторово-часової точності рухів.

5. Морфофункціональні особливості опорно-рухового апарату дітей та підлітків

Зміни у кістковій системі дітей та підлітків молодшого та середнього шкільного віку включає ряд процесів, зокрема зміну довжини та розмірів окремих кісток, зростання їх товщини, заміна хрящових елементів на кісткову тканину. Слід зазначити, що інтенсивне потовщення стінок кісток іде у два етапи – до 6-7 років, та у віці з 14 до 18 років. Кінцева заміна хряща на кісткову тканину відбувається у жінок у 17-21 рік, а у чоловіків – у 19-25 років, тобто уже після середнього шкільного віку. Розглянемо вікові зміни у будові та формі кісток основних відділів скелету.

Череп. Продовжує збільшуватись об'єм черепа. При цьому переважає ріст лицевої частини, яка особливо інтенсивно росте у 13-14 років. Окостеніння більшості кісток черепа завершується у 6-7 років, проте формування клиноподібної кістки завершується у 14-15 років, а під'язикової – лише у 25-30 років. Триває заміна молочних зубів на постійні. Першими, у віці 6-7 р., змінюються різці, далі у межах 9-11 р. – ікла і малі корінні. Терміни заміни характеризуються значною індивідуальною варіабельністю.

Хребет. До 12 років хребет характеризується значною еластичністю, вигини хребта слабко фіксовані. Внаслідок цього у випадку неправильної робочої пози, нераціонального фізичного навантаження, слабкого розвитку

м'язового корсету тулуба, можлива поява патологічних вигинів хребта.

До 14 років процеси заміни хряща на кісткову тканину охоплюють лише середні частини хребців, а повна заміна хрящової тканини на кісткову у хребцях ряду відділів хребта завершується лише у 25-30 років. Посилення темпів росту хребта спостерігається у 7-9 років та в період статевого дозрівання. Після 14 років зміни лінійних розмірів хребта практично відсутні. У цей віковий період продовжує змінюватись форма *грудної клітки*. Її формування завершується у віці 12-13 років.

У середньому шкільному віці ще не завершуються процеси заміни хрящової тканини на кісткову у поясі верхніх кінцівок. Так, процеси осифікації у лопатці завершуються лише у 16-25 років, ключиці – 22-25 років, кісток зап'ястя – 16-17 років. Процеси окостеніння у плечовій, променевої та ліктьовій кістках завершуються лише у 20-23 роки. Дещо раніше відбувається окостеніння кисті – у 6-7 років, та фаланг пальців – у 11 років. Слід зазначити, що несформована кисть швидко втомлюється, не здатна витримувати значних навантажень. Це слід враховувати під час планування учбового та тренувального навантаження. Тривають зміни також і в поясі нижніх кінцівок. Так, триває зрощування кісток тазу, яке розпочалось ще у дошкільному віці. Завершиться цей процес у наступному віковому періоді у 17-18 років. Проте у загальному будова тазу наближається до такої дорослих уже у 14-16 років. Після 9 років спостерігаються відмінності у будові тазу хлопчиків та дівчаток. У хлопчиків таз вищий та вужчий, а у дівчаток – дещо ширший.

З 10-12 років статеві відмінності спостерігаються і у процесах окостеніння. У хлопчиків осифікація завершується, як правило, на рік пізніше.

М'язова система. У молодшому та середньому шкільному віці продовжується інтенсивний ріст та розвиток м'язів. Ці процеси перш за все пов'язані із збільшенням кількості міофібрил і їх товщини. За даними Ермолаєва, маса м'язів по відношенню до маси тіла становить у 8 років – 27%, у 12 років – 29%, а у 15 років – уже 33% маси тіла. Найбільш інтенсивний ріст м'язових волокон спостерігається до 7 років та у період статевого дозрівання.

Під час III стадії статевого дозрівання м'язи вступають у перший етап пубертатного диференціювання. На цьому етапі більшість волокон набуває рис "аеробності" – збільшується розмір і кількість мітохондрій, зростає активність окислювальних ферментів. Ці зміни у структурі м'язів супроводжуються збільшенням можливості виконання циклічної роботи, особливо великої і помірної потужності. Тому у цей період доцільнішим є тренування витривалості, ніж сили чи швидкісно-силових можливостей.

На IV стадії статевого дозрівання спостерігається значне зростання площі поперечного перерізу білих волокон. При цьому кількість повільних волокон практично не змінюється. Саме на цьому етапі відбувається кінцеве становлення енергетичних можливостей і скоротливих властивостей м'язів. Швидкий розвиток білих волокон призводить до збільшення сили та потужності м'язів. У цей час ефективно розвиваються швидкісні, силові та швидкісно-силові можливості. У віці 14-15 років встановлюється структура м'язової тканини, аналогічна до такої дорослого організму. Проте потовщення м'язових волокон може продовжуватись до 30-35 років.

Значно змінюються у процесі онтогенезу і функціональні властивості м'язів. Дошкільний вік характеризується збільшенням аеробних можливостей м'язів. Розвитку м'язів сприяє інтенсивна ігрова діяльність. Діти у віці 7-10 років уже здатні тривалий час (стаціонарно) підтримувати функціональну, у тому числі рухову активність. Молодший шкільний вік виступає сенситивним по відношенню до формування здатності до тривалої цілеспрямованої діяльності – як розумової, так і фізичної.

Зокрема, зростає збудливість і лабільність м'язової тканини. Наприклад, здатність ефективно розслабляти м'язи досягає свого оптимального рівня лише після 15 років. Тому лише після 15 років рухи набувають необхідної пластичності.

6. Рухові якості дітей та підлітків (швидкість, спритність, гнучкість, сила, витривалість)

Розвиток опорно-рухового апарату у значній мірі визначає формування рухових якостей. Цей процес в онтогенезі відбувається нерівномірно і гетерохронно. Найвищі досягнення у силі, швидкості, та витривалості характерні для різних вікових періодів. Систематичне тренування прискорює розвиток усіх рухових якостей, проте їх приріст у різні вікові періоди залишається неоднаковим.

У першу чергу розвивається *швидкість* та *спритність* рухів. Оскільки упродовж *молодшого шкільного віку* спостерігається лише помірне зростання лабільності нервових центрів та рухливості нервових процесів, то відбувається помірне зростання показників *швидкості* рухів. Так, за період від 7-8 до 11-12 р. ЧРР зменшується з 219 до 203 мс., показник теппінг-тесту зростає із 53 до 62 за 10 с. Швидкість бігу за період із 7-8 до 13-14 р. зростає від 4,83 до 7,76 м/с, причому з 10 р. швидкість бігу у хлопчиків вища. Рекомендована тривалість вправ на розвиток швидкості у цьому періоді – 5-6 с (дорослі – 10-15 с.). Невеликим є і приріст швидкісно-силових можливостей, в основному він спостерігається після 11 р. Висота стрибка у висоту з місця у 7-8 р. – 30,6 см., у 9-10 р. – 35, 1 см.

Швидкісні показники значно зростають у *підлітковому періоді* - з 11 до 15 р. Саме у 15 р. вони досягають максимальних величин і зберігаються на цьому рівні до 33 р. Саме до 15 р. досягає дорослого рівня величина ЧРР (171 мс.), теппінг-тесту (71 за 10 с.), значно зростає швидкість бігу (7,7 м/с) та висота стрибка (46,2 см). Особливо виражене це зростання у хлопчиків. Вік 11-14 р. вважається сенситивним для розвитку швидкісно-силових можливостей. Висота стрибка вверх з місця досягає 45 см.

У 13-14 років завершується також розвиток *спритності*. Спритність пов'язана із просторовою точністю рухів, часовою точністю та швидкістю вирішення складних рухових задач. У загальному слід зазначити, що за даними Волкова найбільші темпи наростання спритності спостерігаються у віці від 8 до 11 років. Слід зазначити, що спортивне тренування значно впливає на розвиток спритності. У віці 15-16 років точність рухів спортсменів була у два рази вищою, ніж у нетренованих підлітків.

Абсолютна сила м'язів у молодшому шкільному віці наростає помірно, основний приріст спостерігається у підлітковому періоді. За період з 7 до 11 р. сила зростає приблизно у 1,5-2 рази. Зокрема, у 11 р. станова сила становить 65,4 кг, сила правої руки – 21,4 кг. У 10-11 р. силові показники дівчаток можуть перевищувати такі у хлопчиків. Зберігається слабкість м'язового корсету тулуба та м'язів і зв'язок стопи.

Значний приріст силових показників, особливо виражений у хлопчиків, розпочинається у підлітковому віці - після 14 р. У 15 р. станова сила уже досягає 90-100 кг. Сенситивний період розвитку сили – 14-17 р., максимальних значень цей показник для нетренованої людини досягає у 18-20 р. За відсутності тренувань сила зберігається на цьому рівні до 45 р.

Витривалість у межах шкільного віку вона змінюється нерівномірно, проте із тенденцією до зростання. У дошкільному та молодшому шкільному віці витривалість знаходиться на низькому рівні. Витривалість до циклічної роботи розвивається чи не найпізніше з усіх рухових якостей. Інтенсивний приріст витривалості до динамічної роботи спостерігається з 11-12 років. Сенситивний період її розвитку припадає на 15-20 р., тобто лише розпочинається у середньому шкільному віці. Хоча у 17 років витривалість може досягати 85% від рівня дорослого організму, свого максимального рівня вона досягає значно пізніше, у 25-30 р.

Характеризуючи ефективність роботи рухового апарату, слід враховувати швидкість відновних процесів, оскільки це має важливе значення для обґрунтування раціонального режиму роботи та відпочинку дітей шкільного віку. Найбільш ефективна відновлювальна дія відпочинку у дітей 7-8 років. У 10-12 років вона дещо зменшується, а у 13-15 років відбувається різкий спад ефективності відпочинку. Лише у старшому шкільному віці – 16-18 років, спостерігається її відновлення до досить високих значень.

Серед фізичних якостей людини важливу роль відіграє рухливість у суглобах, або *гнучкість*. За даними Волкова, максимальні показники у виконанні рухів із високою амплітудою спостерігаються у дівчаток 8-9 років та хлопчиків 11 років. На високому рівні показники гнучкості знаходяться до 15

р., далі без спеціальних вправ гнучкість починає зменшуватись.

Сенситивним для розвитку гнучкості вважається період 4-15 р.

Протягом усього молодшого шкільного періоду діти характеризуються високою руховою активністю, яка є передумовою нормального розвитку. Вважається, що нормою рухової активності у 7 р. є 17-18, а у 14 р. – вже 18-25 тис. кроків на добу.

У віці 10 р. для циклічної роботи тривалістю 20 хв. навантаження не повинне перевищувати 30% МПК, яке у 10 р. становить 1,6 л/хв. (у 14 р. – 45-46 мл/кг·хв). Максимальна тривалість вправ великої (70% МПК) потужності у молодших школярів не повинна перевищувати 4-5 хв., субмаксимальної (80% МПК) – 50 с., максимальної (100% МПК) – 10 с. Для оцінки працездатності дітей рекомендується використати адаптований тест PWC_{170} . При цьому тривалість вправи для молодших школярів становить 2-3 хв., підлітків – 4 хв., висота сходинки – від 35 до 45 см. Значення PWC_{170} у 7 р. становить 296, у 10 р. – 398, а у 13-14 р. - 666 кгм/хв. У підлітковому періоді високого розвитку досягають процеси аеробного енергозабезпечення. Зростання відбувається на III стадії статевого дозрівання. Саме у віці 14-15 р. досягає свого максимального значення МПК спортсменів. Анаеробні можливості зростають далі після 14 р.

7. Висновок.

Таким чином, період молодшого та середнього шкільного віку характеризується рядом специфічних особливостей, основною серед яких можна вважати наявність процесів статевого дозрівання. Саме під час процесу статевого дозрівання відбувається кінцеве морфологічне та функціональне становлення організму. Важливим також є те, що даний період належить до одного із критичних періодів розвитку людини, тому саме у цей час слід з особливою увагою ставитись до визначення потужності і характеру фізичних навантажень, яких зазнає організм.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексєєва Т. М. Вікова фізіологія та валеологія : курс лекцій. Кременчук :Методичний кабінет, 2019. 115с.
2. Аносов І.П. Вікова фізіологія з основами шкільної гігієни: підручник / Аносов І.П., Хоматов В.Х., Сидоряк Н.Г., Станішевська Т.І., Антоновська Л.В. – Мелітополь: ТОВ «Видавничий будинок ММД», 2008. – 433 с.
3. Антонік В. І., Антонік І. П., Андріанов В. Є. Анатомія, фізіологія дітей з основами гігієни та фізичної культури. навчальний посібник. Київ :«Видавничий дім «Професіонал», Центр учбової літератури, 2009. 336 с.
4. Біологічний вік людини (теоретичний та методичний аспекти) / Л. С. Вовканич ; Львівський держ. ун-т фізичної культури. НДІ ЛДУФК. Кафедра анатомії та фізіології. - Л. : СПОЛОМ, 2009. – 92 с.
5. Вікова фізіологія : навч. посіб. / МОН України, Уманський держ. пед. ун-т імені Павла Тичини ; уклад.: Ю. С. Бойко, Ю. М. Танасійчук – Умань : Візаві, 2021. – 245.
6. Вікова фізіологія : навч. посіб. / МОН України, Уманський держ. пед. ун-т імені Павла Тичини ; уклад.: Ю. С. Бойко, Ю. М. Танасійчук – Умань : Візаві, 2021. – 245
7. Вовканич Л. Вікова анатомія і фізіологія : навч. посіб. для практ. занять / Любомир Вовканич. - Львів : ЛДУФК, 2016. – 208 с. Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/7670>
8. Вовканич Л. С. Вікова фізіологія : метод. вказівки для самостійної роботи / Вовканич Л. С. - Львів : [Б. в.], 2003. - 36 с. Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/8083>
9. Вовканич Л. С. Характеристика методик визначення біологічного віку людини (міні - огляд) / Л. С. Вовканич // Здоровий спосіб життя : зб. наук. ст. - Львів, 2008. - Вип. 28. - С. 19 - 26. Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/12205>
10. Вовканич Л.С. Довідник для студентів із дисципліни «Вікова анатомія і фізіологія» / Вовканич Л.С. – Львів, 2017. – 19 с.
11. Гаврилюк О. Ф., Залюбківська Л. С. Ріст і розвиток людини : навч.посіб. Київ : ВСВ «Медицина», 2010. 168 с.

12. Коц С.М., Коц В.П.. Вікова фізіологія та вища нервова діяльність.
Навчальний посібник. Харків: ХНПУ, 2020. – 288 с.
13. Коцан І. Я., Швайко С. Є., Дмитроца О. Р. Вікова фізіологія : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки. Луцьк : Вежа-Друк, 2013. 376 с.
14. Маруненко І.М. Анатомія і вікова фізіологія з основами шкільної гігієни.
Навчальний посібник / Маруненко І.М. – Професіонал, 2006. – 480 с.
15. Марунський І.М., Меведомська Є. О., Бобрицька В.І. Анатомія і вікова фізіологія з основами шкільної гігієни. — К.: ВД - Професіонал, 2014. —479 с,
16. Пикалюк В. С., Османов А. Ю. Філо-, онтогенез органів і систем людини.
Сімферополь : Доля, 2011. 312 с.
17. Плахтій П.Д., Галаченко О.О., Соколенко Л.С. Вікова фізіологія : Підручник /
Новий світ, 2023. – 274 с.
18. Посібник до вивчення курсу «Вікова фізіологія та валеологія людини»
[Електронний текст] / П. М. Полушкін. – Д.: ДНУ, 2015. – 138 с.
19. Тарасюк В.С. Ріст і розвиток людини / В. С. Тарасюк. – К. : Медицина, 2008. –
400 с.
20. Філіпцова К. А. Вікова фізіологія та шкільна гігієна: навчальний посібник 2-е
вид., перероб. і доп. / К. А. Філіпцова, М. С. Топчій. - Одеса: Одеса: Університет
Ушинського, 2023. - 312 с.